

Arrest

nr. 206 804 van 16 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KALIN
Hulsbergweg 7/A
3520 ZONHOVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. KALIN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 17 november 2016 en heeft zich vluchteling verklaard op 1 december 2016.

1.2. Op 14 februari 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 15 februari 2018 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in de provincie Laghman, waar u in het Qarghayi district woonde. Toen u 7 of 8 jaar oud was verhuisde u met uw familie naar Kabul waar u achtereenvolgens in de wijken Saraké 2 Taimani, Kar Tenow én Arzan Kimat woonde. U ging naar school tot de twaalfde klas in 2014.

U werkte in het bedrijf 'Z.' waarvan uw broer, M. D., samen met twee andere personen, N. en Z., eigenaar was. Het bedrijf was een brandstofhandel waar u enkel als hulp werkte en er instond voor onder meer het maken van de lunchen en het serveren van thee.

Het bedrijf van uw broer verkreeg in 2013 een contract met het presidentieel paleis voor het leveren van benzine. Uw broer moest omwille hiervan extra kapitaal in het bedrijf pompen. Hij leende hiervoor in het jaar 2013 55 000 dollar van H., de neef van M. T. en 70 000 dollar van A. die eigenaar was van het Makthab hotel. Uw broer kreeg 2 jaar de tijd om hen terug te betalen.

Later in het jaar 2013 kwam het bedrijf van uw broer echter in de problemen. De prijs van 'benzine 92' steeg op korte tijd van 37 roepies per liter naar 62 roepies per liter. Aangezien het bedrijf van uw broer een vast contract had met het presidentieel paleis en verplicht was om aan dezelfde prijs als ervoor te leveren, kon hij de prijsstijging niet doorrekenen aan de klant. Hierdoor kwam uw broer in financiële problemen terecht en was hij niet in staat om de leningen aan H. en A. terug te betalen op de afgesproken datum.

In 2014 kocht uw broer een stuk grond van 875 000 roepies als investering. Er ontstond hierna achter een conflict met de Azizi bank die eveneens beweerde dat deze grond van hen was. U diende omwille hiervan klacht in bij de politie, maar tot op de dag van vandaag is er nog steeds geen duidelijkheid over de eigendom van de gronden.

Op een dag, tussen eind augustus 2015 en eind oktober 2015, was u onderweg naar de werkplaats samen met uw broer. Uw broer vertelde u dat A. aanwezig ging zijn in het bedrijf en u een document zou moeten ondertekenen. Na uw aankomst in het bedrijf ondertekende u een document, in de aanwezigheid van uw broer, A. en twee getuigen waarin u verklaarde dat u borg zou staan voor de schuld die uw broer bij A. had. U was bereid om dit te ondertekenen omdat u vermoedde dat uw familie door het verkopen van de gronden in staat zou zijn om deze schuld af te betalen.

Tussen eind september 2015 en eind november 2015 werden u en uw broer na het werk tegengehouden door de lijfwachten van H.. Er ontstond een gevecht en u werd naar het lokale politiebureau gebracht. Vervolgens ging u naar het huis van Ha. A. F. waar u een document ondertekende waarin u verklaarde borg te staan voor de schulden van uw broer D. bij H..

In het jaar 2016 kwam H. samen met zijn lijfwachten bij u thuis langs om de schulden van uw broer te vereffenen. Hij bleef u in de periode hierna lastig vallen en mensen sturen naar uw woning om het geld te innen omdat u hem niet kon terugbetalen. Uw broer D. werd ongeveer 2 à 3 maanden na het bezoek van H. aangehouden op straat en gevangengehouden omwille van zijn schulden.

Ongeveer een week na de aanhouding van uw broer D. verhuisde u samen met uw ouders naar de provincie Laghman waar u bij de neven van uw moeder verbleef. De tweede nacht na uw aankomst in Laghman kwamen mensen van H. samen met vrouwelijke politieagenten naar de plaats waar uw ouders verbleven. U was op dat moment niet thuis maar verbleef bij een vriend. Toen u dit nieuws de volgende ochtend telefonisch vernam, besloot u het land te verlaten.

U reisde dezelfde dag terug naar Kabul via Jalalabad en vertrok op de 10de dag van de maand Ramadan in 2016 – midden juni 2016 – uit Afghanistan. U reisde via Iran en Turkije naar Bulgarije waar u anderhalve maand verbleef. Vanuit Bulgarije zette u uw reisweg verder en reisde u onder meer door Kroatië, Italië en Frankrijk om op 17 november 2016 aan te komen in België. U diende uw asielaanvraag in België in op 1 december 2016.

Na uw vertrek zouden er nog een paar keer mensen van M. T. bij uw ouders thuis zijn langs geweest om naar u te vragen. Ze verklaarden dat ze uw broer hadden gestraft in uw plaats. Uw ouders zeiden echter tegen hen dat u spoorloos verdwenen was.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: een aangifte van uw broer D. bij de politie, documenten waarin u zich borg stelde voor de schulden van uw broer D. bij A. en H., twee enveloppes waarmee documenten naar u werden opgestuurd, twee taskaras van uw vader, het dossier of de klacht tegen de Azizi bank met betrekking tot de gronden van uw familie, de eigendomsaktes van de gronden van uw familie, documenten van uw buurmannen die deze eigendom bevestigen, de taskara van u en de taskara van uw broer D..

B. Motivering

U vreest dat u bij een terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen met de mensen waarbij uw broer schulden had – A. en H. – omdat u zich voor deze schulden borg had gesteld. Uw broer werd omwille hiervan reeds gearresteerd en hij kreeg 10 jaar celstraf. U vreest dat omdat deze personen machtig zijn en banden hebben met het presidentiële paleis u eveneens problemen zou krijgen met hen bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent immers dat uw asielrelaas ongeloofwaardig is.

Vooreerst legde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop u zich borg stelde voor de schulden van uw broer en het moment waarop u deze schulden zou moeten terugbetalen. U verklaarde hierover bij het CGVS dat u zich in het Afgaanse jaar 1394 – eind 2015 – eerst borg stelde voor de schulden die uw broer had gemaakt bij A. en u zich later in hetzelfde Afgaanse jaar borg stelde voor de schulden die uw broer had gemaakt bij H. (CGVS, pg. 19-21). U kreeg vervolgens een jaar de tijd om deze schulden af te betalen én u moest de schulden terugbetalen in het Afgaanse jaar 1395 dat startte in maart 2016 (CGVS, pg. 24-25). Dergelijke verklaringen staan in schril contrast met de verklaringen die u bij de DVZ aflegde over het moment waarop u zich borg stelde voor de schulden van uw broer en het moment waarop u deze schulden moest terugbetalen. U stelde bij de DVZ eerst dat u de personen aan wie u geld verschuldigd was, beloofd had om hen gronden te geven in plaats van geld. U verklaarde dat dit niet lukte omdat de Azizi bank dit niet toeliet. U beweerde vervolgens dat de mensen aan wie u geld verschuldigd was opnieuw eisten dat u hen zou betalen. U zou volgens uw verklaringen bij de DVZ tot 12 oktober 2015 de tijd gekregen hebben om alles te betalen. Aangezien u hen op dat moment echter niet kon betalen, had u geen andere keuze dan te vluchten (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 5). Daarnaast blijkt eveneens uit de vertaling van de documenten waarin u zich borg stelde voor de schulden van uw broer dat u de verschuldigde bedragen diende te betalen in het Afgaanse jaar 1394 en niet in het Afgaanse jaar 1395 zoals u tijdens het gehoor bij het CGVS verklaarde. Er staat immers in de borgstelling voor A. vermeld dat u het bedrag diende terug te betalen op 14 februari 2016 en bij de borgstelling voor H. staat vermeld dat u het bedrag diende terug te betalen op 24 september 2015. Het feit dat uw verklaringen bij het CGVS over de einddatum voor het betalen van de schulden bij de schuldeisers van uw broer D. tegenstrijdig zijn met uw verklaringen bij de DVZ en de documenten die u voorlegde, ondermijnt op onherstelbare wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat u samenhangende en coherente verklaringen aflegt over de kern van uw relaas en de oorzaak van de problemen die u tot op heden zou kennen met A. en H., nl. het moment waarop u besloot zich borg te stellen voor de schulden van uw broer en het moment waarop u deze schulden zou moeten aflossen, en dat uw verklaringen over deze problemen overeenstemmen met de documenten die u in dit verband voorlegt.

Daarnaast bleken uw verklaringen over de volgorde waarin u zich borg stelde voor de schulden van uw broer niet overeen te stemmen met de vertalingen van de documenten die u in dit verband voorlegde. U stelde immers bij het CGVS dat u zich eerst borg stelde voor de schuld die uw broer had bij A. én u zich vervolgens borg stelde voor de schuld die uw broer had bij H. (CGVS, pg. 19-21). U beweerde voorts dat u van beide schuldeisers exact één jaar de tijd kreeg om de schuld af te betalen en dit diende te gebeuren in dezelfde maand dat het document getekend was (CGVS, pg. 25). Wanneer we echter een jaar aftrekken van de deadline die op de documenten staat die u zelf voorlegde met betrekking tot de borgstelling voor de schulden van uw broer, dient te worden vastgesteld dat u zich eerst borg zou gesteld hebben voor de schulden van uw broer ten opzichte van H. op 24 september 2014 (zie supra: deadline 24 september 2015) en u zich vervolgens borg zou gesteld hebben voor de schulden van uw broer bij A. op 14 februari 2015 (zie supra: deadline 14 februari 2016).

Het feit dat uw verklaringen over de volgorde waarin u zich borg stelde bij de schuldeisers van uw broer tegenstrijdig is met de inhoud van de documenten die u in dit verband voorlegde, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat u zich over het moment waarop u dergelijk belangrijk besluit neemt, nl. het besluit om de aanzienlijke en zware schulden van uw broer over te nemen en dit bovendien in het geval van de borgstelling voor de schulden bij H. voorafgegaan wordt door een gevecht (CGVS, pg. 19 & 21), eenduidige verklaringen aflegt die overeenstemmen met de documenten die u in dit verband voorlegde.

Verder dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen bij het CGVS over de chronologie van de problemen die u nog gekend zou hebben in 2016 inconsistent zijn met het moment waarop u beweerde vertrokken te zijn uit Afghanistan. U verklaarde immers aanvankelijk bij het CGVS dat u vertrokken zou zijn uit Afghanistan midden juni 2016 (CGVS, pg. 15). Later tijdens het gehoor bij het CGVS verklaarde u echter dat H. in de 4de of 5de maand van 1395 bij u thuis langskwam. Dit stemt overeen met de periode tussen 21 juni en 21 augustus 2016 (CGVS, pg. 22). U verklaarde dat uw broer 2 à 3 maanden later – dus ten minste in augustus 2016 – gearresteerd werd en u 7 of 8 dagen na zijn arrestatie verhuisde naar Laghman en vervolgens enkele dagen later Afghanistan verliet (CGVS, pg. 23). Het feit dat u enerzijds beweerde midden juni 2016 vertrokken te zijn maar anderzijds uit uw verklaringen over de chronologie van de feiten blijkt dat u pas enkele maanden later vertrokken zou zijn, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijs van u verwacht worden dat u over het moment van uw vertrek en de periode waarin u de ingrijpende beslissing nam om uw land te verlaten, samenhangende en coherente verklaringen aflegt.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat de verklaringen die u bij het CGVS aflegde over het bedrijf van uw broer en de klacht die uw broer indiende niet overeenstemmen met de vertaling van de klacht die uw broer indiende. Zo beweerde u bij het CGVS dat het bedrijf waar uw broer mede-eigenaar van was en waar u werkzaam was "Z." heette (CGVS, pg. 10). Uit de vertaling van de klacht bij de politie blijkt echter dat het bedrijf een andere naam had en "Ma. M." heette. Daarnaast beweerde u dat het bedrijf 3 eigenaars had, nl. uw broer, Z. en N. (CGVS, pg. 10 & 11). Uit de vertaling van de klacht van uw broer blijkt echter dat er vier eigenaars zouden zijn, nl. Za., Ze., N. en M. D.. Daarnaast verklaarde u bij het CGVS aanvankelijk dat deze brief een klacht van een zekere 'Ar.' betrof en Ar. de bijnaam was van een persoon genaamd O.. Dergelijke verklaringen zijn zeer vreemd, aangezien uit de vertaling van het document blijkt dat de klacht zou zijn ingediend door uw broer en dat 'Ar.' een alias zou zijn voor de naam van uw vader, die voluit Ab. S. heet (CGVS, pg. 25). Het feit dat uw verklaringen bij het CGVS over het bedrijf van uw broer op dergelijke flagrante wijze tegenstrijdig zijn met de vertaling van de klacht die uw broer zou hebben ingediend en het over elementaire zaken gaat zoals de naam van het bedrijf, de eigenaars van het bedrijf en de bijnaam van uw broer en vader, doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en het feit dat u betrokken zou geweest zijn bij de brandstofhandel van uw broer. Er kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat u over het bedrijf van uw broer - gelet op het feit dat u er zelf verschillende jaren werkzaam was - verklaringen aflegt die overeenstemmen met de documenten die u in dit verband voorlegde.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, nl. dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over het moment waarop u zich borg had gesteld voor de schulden van uw broer, dat uw verklaringen over de volgorde waarin u zich borg stelde voor de verschillende schulden van uw broer niet overeenstemden met de documenten die u voorlegde, dat uw verklaringen over de chronologie van de feiten die zich afspeelden in 2016 niet overeenstemmen met uw beweerde moment van vertrek uit Afghanistan en de verklaringen die u aflegde over het bedrijf van uw broer niet overeenstemmen met de inhoud van uw documenten, maakt dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en het feit dat u problemen zou kennen met de schuldeisers van uw broer.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. De taskaras van uw vader en de taskara van u en uw broer D. bevestigen enkel uw identiteit en herkomst uit Kabul die in deze beslissing niet worden betwist.

Wat betreft de andere documenten die u voorlegde, nl. de aangifte of klacht van uw broer D. bij de politie, een borgstelling van u voor de schulden van uw broer D. bij A. en H., het dossier of de klacht tegen de Azizi bank met betrekking tot de gronden van uw familie, de eigendomsaktes van de gronden van uw familie en documenten van uw buurmannen die deze eigendom bevestigen, dient te worden opgemerkt documenten enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien dat allerhande documenten tegen betaling gefabriceerd kunnen worden, wat de bewijswaarde van dergelijke stukken verder relativeert.

Gelet op dit alles is het niet aannemelijk dat er op heden in Afghanistan in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan, en kan u de vluchtelingenstatus dan ook niet toegekend worden. Evenmin maakt u aannemelijk een reëel risico op het lijden van ernstige schade te kennen zoals voorzien in artikel 48/4 § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel, alsook van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn).

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

2.2.2.1. Verzoeker voert aan dat hij vreest problemen te kennen met A. en H. - mensen waarbij verzoekers broer D. schulden had - omdat verzoeker zich hiervoor borg had gesteld. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over het ogenblik waarop hij zich borg stelde voor de schulden van zijn broer en het moment waarbij hij deze schulden zou moeten terugbetalen; (ii) verzoekers verklaringen over de volgorde waarin hij zich borg stelde niet in overeenstemming zijn met de vertaling van de documenten die hij in dit verband voorlegt; (iii) verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de chronologie van de problemen die hij nog gekend zou hebben in 2016 niet verenigbaar zijn met zijn verklaringen over het moment waarop hij Afghanistan zou hebben verlaten; (iv) verzoekers verklaringen bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over het bedrijf van zijn broer en de klacht die zijn broer indiende evenmin in overeenstemming zijn met de vertaling van die klacht en (v) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen ernstige poging om de pertinente motieven dienaangaande, zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen.

Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft zoals blijkt uit hetgeen volgt.

2.2.2.3.1. Vooreerst oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen over het ogenblik waarop hij zich borg stelde voor de schulden van zijn broer en het moment waarop hij deze schulden zou moeten terugbetalen, de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas ondermijnen. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing terecht te lezen als volgt:

"(...) U verklaarde hierover bij het CGVS dat u zich in het Afghaanse jaar 1394 - eind 2015 - eerst borg stelde voor de schulden die uw broer had gemaakt bij A. en u zich later in hetzelfde Afghaanse jaar borg stelde voor de schulden die uw broer had gemaakt bij H. (CGVS, pg. 19-21). U kreeg vervolgens een jaar de tijd om deze schulden af te betalen én u moest de schulden terugbetalen in het Afghaanse jaar 1395 dat startte in maart 2016 (CGVS, pg. 24-25). Dergelijke verklaringen staan in schril contrast met de verklaringen die u bij de DVZ aflegde over het moment waarop u zich borg stelde voor de schulden van uw broer en het moment waarop u deze schulden moest terugbetalen. U stelde bij de DVZ eerst dat u de personen aan wie u geld verschuldigd was, beloofd had om hen gronden te geven in plaats van geld. U verklaarde dat dit niet lukte omdat de Azizi bank dit niet toeliet. U beweerde vervolgens dat de mensen aan wie u geld verschuldigd was opnieuw eisten dat u hen zou betalen. U zou volgens uw verklaringen bij de DVZ tot 12 oktober 2015 de tijd gekregen hebben om alles te betalen. Aangezien u hen op dat moment echter niet kon betalen, had u geen andere keuze dan te vluchten (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 5). Daarnaast blijkt eveneens uit de vertaling van de documenten waarin u zich borg stelde voor de schulden van uw broer dat u de verschuldigde bedragen diende te betalen in het Afghaanse jaar 1394 en niet in het Afghaanse jaar 1395 zoals u tijdens het gehoor bij het CGVS verklaarde. Er staat immers in de borgstelling voor A. vermeld dat u het bedrag diende terug te betalen op 14 februari 2016 en bij de borgstelling voor H. staat vermeld dat u het bedrag diende terug te betalen op 24 september 2015. Het feit dat uw verklaringen bij het CGVS over de einddatum voor het betalen van de schulden bij de schuldeisers van uw broer D. tegenstrijdig zijn met uw verklaringen bij de DVZ en de documenten die u voorlegde, ondermijnt op onherstelbare wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat u samenhangende en coherente verklaringen aflegt over de kern van uw relaas en de oorzaak van de problemen die u tot op heden zou kennen met A. en H., nl. het moment waarop u besloot zich borg te stellen voor de schulden van uw broer en het moment waarop u deze schulden zou moeten aflossen, en dat uw verklaringen over deze problemen overeenstemmen met de documenten die u in dit verband voorlegt."

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij zich inderdaad in 1394 (Afghaanse kalender) borg stelde voor de schuld van zijn broer bij H. en vervolgens bij A. en de schulden in 1395 terugbetaald dienden te worden. Over het document geeft verzoeker aan dat het werd opgesteld in 1394 en er vermeld wordt dat hij één jaar de tijd heeft om de schulden terug te betalen, aldus dag op dag in 1395. Deze schulden dienden enkel te worden vereffend met de gronden wanneer ze na één jaar niet afbetaald waren, zoals het geval was. Echter, de Azizi bank verklaarde dat de gronden niet toebehoorden aan de familie van verzoeker, waarop de schuldeisers een klacht indienden tegen verzoeker. Hierna werd verzoeker ongeveer 1 week vastgehouden bij de politie, waarna hij zich genoodzaakt voelde om te vluchten.

Na lezing van het gehoorverslag stelt de Raad vast dat verzoeker gedurende het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk aangaf dat hij zich eerst borg stelde voor de schulden die zijn broer had bij A. en later, nadat hij werd tegengehouden door personen van H., een contract tekende om zich borg te stellen voor de schulden van zijn broer bij H. (administratief dossier, stuk 5, p. 19-20).

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift voor het overige in wezen beperkt tot het louter herhalen van de door hem afgelegde verklaringen gedurende het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Er dient benadrukt dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen en het bijgevolg ontkennen van een andere afgelegde verklaring onvoldoende is om de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden te herstellen.

2.2.2.3.2. Daarnaast stemmen verzoekers verklaringen over de volgorde waarin hij zich borg stelde voor de schulden van zijn broer niet overeen met de vertalingen van de documenten die hij in dit verband voorlegde. Zo verklaart verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers dat hij zich eerst borg stelde voor de schuld die zijn broer had bij A. en zich vervolgens borg stelde voor de schuld die hij had bij zijn broer H. (administratief dossier, stuk 5, p. 19-21).

Daarnaast geeft hij aan dat hij precies één jaar de tijd kreeg om de schuld af te betalen en dat dit diende te gebeuren in dezelfde maand als deze waarin het document ondertekend was (administratief dossier, stuk 5, p. 25). In de documenten wordt evenwel gesproken van een deadline van 24 september 2015 voor de schulden bij H. en van 14 februari 2016 voor de schulden bij A., hetgeen - gelet op zijn verklaringen - zou betekenen dat verzoeker zich eerst heeft borg gesteld voor H. en vervolgens slechts voor A..

Waar verzoeker de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden tracht te vergoelijken stellende dat hij de indruk heeft dat er vergissingen hebben plaatsgevonden met de tolk tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal nu de namen H. en A. op elkaar gelijken, slaagt hij er allerminst in te overtuigen. Blote beweringen van zijnentwege buiten beschouwing gelaten, toont verzoeker niet *in concreto* aan dat er *in casu* sprake zou zijn geweest van misverstanden tijdens het gehoor die het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden zou kunnen verklaren, noch dat de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de vertalingen gehypothetheerd zou zijn. Het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal bevat immers geen enkele indicatie of aanwijzing waaruit kan worden afgeleid dat er zich tijdens het gehoor vertaalproblemen dan wel misverstanden zouden hebben voorgedaan. Verzoeker heeft ook tijdens of na het gehoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf. In tegendeel, verzoeker verklaarde zowel bij aanvang als op het einde van het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal dat hij de tolk goed begreep (administratief dossier, stuk 5, p. 2 en 26). Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dan ook dat de door verzoeker aangevoerde vermeende misverstanden geenszins een verklaring kunnen vormen voor het geheel van de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing.

Voorts komt verzoeker opnieuw niet verder dan het louter herhalen van één versie van de feiten, die reeds ongeloofwaardig werd bevonden in de bestreden beslissing omwille van tegenstrijdigheden, hetgeen geen ernstig verweer is om de vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing dienaangaande in een ander daglicht te plaatsen.

2.2.2.3.3. Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze terecht opmerkt dat verzoekers verklaringen bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de chronologie van de problemen die hij nog gekend zou hebben in 2016 inconsistent zijn met het ogenblik waarop hij beweerde te zijn vertrokken uit Afghanistan: "(...) U verklaarde immers aanvankelijk bij het CGVS dat u vertrokken zou zijn uit Afghanistan midden juni 2016 (CGVS, pg. 15). Later tijdens het gehoor bij het CGVS verklaarde u echter dat H. in de 4de of 5de maand van 1395 bij u thuis langskwam. Dit stemt overeen met de periode tussen 21 juni en 21 augustus 2016 (CGVS, pg. 22). U verklaarde dat uw broer 2 à 3 maanden later – dus ten minste in augustus 2016 – gearresteerd werd en u 7 of 8 dagen na zijn arrestatie verhuisde naar Laghman en vervolgens enkele dagen later Afghanistan verliet (CGVS, pg. 23). Het feit dat u enerzijds beweerde midden juni 2016 vertrokken te zijn maar anderzijds uit uw verklaringen over de chronologie van de feiten blijkt dat u pas enkele maanden later vertrokken zou zijn, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijs van u verwacht worden dat u over het moment van uw vertrek en de periode waarin u de ingrijpende beslissing nam om uw land te verlaten, samenhangende en coherente verklaringen aflegt."

Dat verzoekers verklaringen niet correct genoteerd zouden zijn, dat hij met name op 28.04.1395 - omgerekend naar de Gregoriaanse kalender op 18 juli 2016 - vertrok, betreft opnieuw een blote *post-factum* bewering die verzoeker op geen enkele wijze staft en die allerminst steun vindt in het gehoorverslag (administratief dossier, stuk 5, p. 15-16) en aldus duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen. Ook met de argumentatie dat verzoeker het met de data - voornamelijk met de Gregoriaanse kalender - moeilijk heeft en alles verwarrend wordt en dat het interview en de stress op dat moment ook niet bevorderlijk zijn, slaagt hij er niet in te overtuigen. Vooreerst dient erop gewezen dat verzoeker geenszins gevraagd werd om in de Gregoriaanse kalender data aan te duiden en hij (gebruik makend van de Afghaanse kalender) te kennen dat hij uit Afghanistan is vertrokken in het jaar 1395, meer bepaald de "10de dag van maand *ramadan*" (administratief dossier, stuk 5, p. 15). Later spreekt hij zelf in de Gregoriaanse kalender wanneer hem gevraagd wordt wanneer hij in België is aangekomen, met name in de 11^e of 12^e maand in het jaar 2016. Vervolgens wordt hij nogmaals gevraagd of hij vertrokken is uit Afghanistan in 1395 op de 10de dag van de maand *ramadan*, waarop hij bevestigend antwoordt (administratief dossier, stuk 5, p. 15-16). Uit dit alles blijkt dus geenszins dat verzoeker verward was over de datum van zijn vertrek uit Afghanistan. Voorts merkt de Raad op dat elke verzoeker om internationale bescherming onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij heeft meegemaakt en dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt en de interviewer hiermee rekening houdt, maar *in casu* is er geen gegeven voorhanden dat stress en emoties verzoeker hebben verhinderd de essentie van zijn vluchtrelaas op een coherente en geloofwaardige wijze uiteen te zetten.

De Raad benadrukt in dit verband dat van verzoeker kan worden verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen, zoals de incidenten die nog plaatsvonden voor zijn vertrek en zijn eigenlijke vertrek uit Afghanistan, naar plaats en tijd kan situeren, gezien deze gebeurtenissen ongeacht de traumatische en stresserende ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan.

Waar verzoeker nog aanvoert dat H. regelmatig naar zijn huis kwam, de laatste keer één week voor zijn vertrek uit Afghanistan in 04.1395, dient erop gewezen dat hij zich beperkt tot het ontkennen van zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en zelfs verdere tegenstrijdige verklaringen aflegt, hetgeen aldus verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Zo merkt de Raad op dat verzoeker gedurende zijn gehoor op het Commissariaat-generaal aangeeft dat de personen van H. bij zijn ouders langskwamen in Laghman toen hij niet thuis was omdat hij bij een vriend overnachtte, dat zijn ouders hem de volgende ochtend op de hoogte hebben gebracht en dat hij diezelfde dag vertrok (administratief dossier, stuk 5, p. 24) en dus niet dat hij één week na het laatste bezoek van H. Afghanistan zou hebben verlaten zoals hij in het verzoekschrift oppert.

2.2.2.3.4. Tevens stemmen verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal niet overeen met de vertaling van de klacht die zijn broer indiende en dit met betrekking tot elementaire zaken zoals de naam van het bedrijf, het aantal eigenaars van het bedrijf en de bijnaam van verzoekers broer en vader.

Aangaande de naam van het bedrijf verklaart verzoeker in zijn verzoekschrift dat het 'Z.' heette en dat er bij de politie verwarring is ontstaan omdat M. M., volledig: N. M. M., de grootste eigenaar was van het bedrijf en dus die naam vermeld werd bij de naam van het bedrijf. Dergelijke *post-factum* verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, vermag evenwel niet de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband te weerleggen.

Waar verzoeker er nog op wijst dat hij slechts een medewerker was en geen eigenaar van het bedrijf en hij slechts weet heeft van 3 eigenaars van het bedrijf en niet 4 zoals uit de klacht blijkt, dient opgemerkt dat verzoeker in België internationale bescherming vraagt omwille van problemen met A. en H. die ontstaan zijn naar aanleiding van aanzienlijke verliezen van dat bedrijf waardoor zijn broer A. en H. niet kon terugbetalen, zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om informatie te verzamelen over dit bedrijf. De Raad merkt overigens op dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te minimaliseren.

Met het betoog dat Ar. de klacht indiende en dat Ar. een bijnaam was van een persoon genaamd O., doch dat Ar. geenszins een alias is van zijn vader. Ar. was namelijk een persoon met wie er professionele banden waren, komt verzoeker niet verder dan het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing waar staat te lezen als volgt: *"(...) Daarnaast verklaarde u bij het CGVS aanvankelijk dat deze brief een klacht van een zekere 'Ar.' betrof en Ar. de bijnaam was van een persoon genaamd O.. Dergelijke verklaringen zijn zeer vreemd, aangezien uit de vertaling van het document blijkt dat de klacht zou zijn ingediend door uw broer en dat 'Ar.' een alias zou zijn voor de naam van uw vader, die voluit Ab. S. heet (CGVS, pg. 25)."*

2.2.2.3.5. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen enkel concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing aangaande de door hem voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal - die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing - deze documenten niet in aanmerking neemt als bewijs van het door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.2.2.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet staat in de bestreden beslissing terecht te lezen als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen.

De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviséerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Met het louter bekritisieren van dit besluit, de argumentatie dat zijn familie en hijzelf niet veilig zijn in Kabul en het verwijzen naar persartikels waaruit blijkt dat er recent nieuwe aanslagen hebben plaatsgevonden in Kabul, toont verzoeker niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusie zou hebben getrokken. De door verzoeker geciteerde informatie ligt immers in lijn met de door het Commissariaat-generaal bijgebrachte informatie. Het loutere feit dat verzoeker een meer recent internetartikel citeert, betekent op zich niet dat voormelde analyse achterhaald zou zijn. Uit dit artikel blijkt immers op zich niet dat de situatie in de stad Kabul actueel dermate zou zijn gewijzigd dat er wel sprake zou zijn van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER